

Arrest

nr. 292 800 van 10 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MAROY
Nederzwalmsesteenweg 40 b
9750 ZINGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 26 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. POELMAN, die *loco* advocaat L. MAROY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster beschikte over een verblijfstitel in Nederland, waar haar beide minderjarige kinderen werden geboren, terwijl de partner van verzoekster thans de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Verzoekster en haar partner legden op 11 april 2022 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. De minderjarige kinderen van verzoekster dienden op 22 augustus 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van hun Belgische vader.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 14 februari 2023 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Verzoekster werd hiervan op 24 februari 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de minderjarige M.A.I.:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.08.2022 werd ingediend door

Naam: M.(…) A.(…)

Voorna(a)m(en): I.(…)

Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Deventer

RR: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde M.(…) A.(…) E.(…) N.(…) (RR. (…)) in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.80.

Overwegende dat artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° betrekking heeft op de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (…).'

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

** het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; (…).'*

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (….) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (…).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (…).'

Er wordt voor het minderjarig kind enkel een Nederlandse verblijfstitel voorgelegd, dewelke geldig was tot 18.10.2022.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40ter. Overeenkomstig de bepalingen van art. 52, §2, 1° dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(…)”

Ten aanzien van de minderjarige M.A.J.:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.08.2022 werd ingediend door:

Naam: M.(...) A.(...) Voorna(a)m(en): J.(...) Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: X Geboorteplaats: Deventer RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde M.(...) A.(...) E.(...) N.(...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, 3' van de wet van 15.12.80.

Overwegende dat artikel 40 ter, §2, eerste lid. 1 betrekking heeft op de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelfgeen burger van de Unie is (...).'

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, (...).'

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...).'

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van:

'1 ° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2 hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...).'*

Er wordt voor het minderjarig kind enkel een Nederlandse verblijfstitel voorgelegd, dewelke geldig was tot 18.10.2022.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40ter. Overeenkomstig de bepalingen van art. 52, §2,1' dient het wel degelijk om een geldig internationaal paspoort te gaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. *In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van de vordering omdat de minderjarige kinderen niet op deugdelijke wijze werden vertegenwoordigd in het kader van de procedure. De verwerende partij formuleert haar exceptie als volgt:*

"Het verzoekschrift is ingediend door de moeder, met name G.(...) A.(...), voor haar 2 minderjarige kinderen.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing.

Artikel 35, § 1, tweede lid en § 2 van het WIPR stelt als volgt: “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”. § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet”.

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekende partij is gemachtigd om alleen op te treden als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen in onderhavig beroep.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de verzoekende partij, minderjarige kinderen als de Belgische vader in België verblijven!

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid van het Burgerlijk Wetboek) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. RvS 18 september 2006, nr. 162.503; RvS 4 december 2006, nr. 165.512; RvS 9 maart 2009, nr. 191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat wordt ingesteld tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij de alleen handelende ouder aantoonde dat hij of zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non in casu.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State: “Hoewel de bestuursorganen –en niet de minderjarige –betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’

in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zonodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.” (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr.2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.”

(R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Op geen ogenblik tijdens de procedure wordt beweerd, laat staan aangetoond, dat verzoekende partij bij het inleiden van dit beroep exclusief het ouderlijk gezag uitoefende over haar minderjarig kind. Bijgevolg vermocht verzoekende partij niet alléén het voorliggende beroep tot nietigverklaring namens haar minderjarig kind bij de Raad in te stellen (cfr. RvS, nr. 242.839 van 6 november 2018).

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, “in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigster van haar beide minderjarige kinderen” en gericht tegen de beslissing dd. 14/2/2023 tot weigering van machtiging tot verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook niet ontvankelijk.”

3.2. Verzoekster repliceert in haar synthesesmemorie op deze exceptie en stelt daarbij het volgende:

“VOORAFGAAND: Verwerende partij werpt ten onrechte de onontvankelijkheid van het beroepsschrift op aangezien verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen en niet beide ouders.

In tegenstelling tot wat verwerende partij tracht te beweren is het verzoekschrift wel degelijk ontvankelijk. Overeenkomstig artikel 373, tweede lid Oud burgerlijk wetboek, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dat gezag verband houdt.

Artikel 373, tweede lid Ouderlijk Burgerlijk wetboek stelt:

“Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dat gezag verband houdt behoudens de bij de wet bepaalde uitzonderingen.” (eigen benadrukking)

Behoudens bij de wet bepaalde uitzonderingen kan ook één ouder handelingen stellen die met het ouderlijk gezag verband houden. Nergens in de wet wordt bepaald dat het opstarten van een gerechtelijke procedure door één ouder (met toestemming van de andere ouder) als onontvankelijk dient verklaard te worden.

Het loutere feit dat enkel mevr. G.(...) A.(...) in huidige procedure optreedt als één van de wettelijke vertegenwoordigers van het kind houdt nog niet in dat zij dit niet in samenspraak en met instemming/toestemming van de heer M.(...) A.(...) E.(...) N.(...) heeft gedaan.

Verzoekende partij kan hiervoor verwijzen naar een verklaring van de heer M.(...) A.(...) E.(...) N.(...) waaruit duidelijk blijkt dat mevr. G.(...) A.(...) de wettelijke vertegenwoordiging van hun kinderen in deze procedure mag voeren:

(...)

Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat de procedure wel degelijk kon worden gestart en dat er geen sprake kan zijn van een onontvankelijkheid.”

3.3. De Raad merkt op dat op basis van de verwijzingsregels in het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) in beginsel *“(...) de staat en de bekwaamheid van een persoon beheerst (wordt) door het recht van de Staat waarvan hij de nationaliteit heeft”* (artikel 34, §1, van het WIPR). De (on)bekwaamheid van de minderjarige kinderen van verzoekster omwille van hun minderjarigheid dient bijgevolg te worden beoordeeld aan de hand van het recht waarvan deze kinderen de nationaliteit hebben.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat hun nationaliteit ‘onbepaald’ is, maar gezien hun jonge leeftijd lijken de kinderen als handelings- of procesonbekwaam te worden beschouwd. Verzoekster beweert in haar repliek op de exceptie nergens dat de kinderen wél over de vereiste procesbekwaamheid zouden beschikken. Bovendien werden zij bij het indienen van hun vordering vertegenwoordigd door hun moeder, G. A. Hieruit blijkt dat de minderjarigen zichzelf blijkbaar als handelingsonbekwaam beschouwen in het kader van de vordering tot nietigverklaring.

3.4. De verwerende partij vermeldt in haar exceptie een oude versie van artikel 35 van het WIPR. Sinds een eerder recente wijziging (wet van 10 maart 2019, B.S., 22 maart 2019) luidt artikel 35 van het WIPR, dat betrekking heeft op het recht dat toepasselijk is inzake ouderlijk gezag, voogdij en bescherming van de persoon of van zijn goederen, als volgt:

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996.

Zulks geldt ook indien de persoon jonger is dan achttien jaar en de internationale bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van Verordening (EU) 2019/1111 van de Raad van 25 juni 2019 betreffende de bevoegdheid, de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid en betreffende internationale kinderontvoering (herschikking)]2 of op de bepalingen van deze wet.

§ 2. De vaststelling van de onbekwaamheid van een persoon die ouder is dan achttien jaar en de bescherming van zijn persoon of zijn goederen worden beheerst door het Verdrag inzake de internationale bescherming van volwassenen, gesloten te 's-Gravenhage op 13 januari 2000. Zulks geldt ook wanneer de bevoegdheid gegrond is op de bepalingen van deze wet.”

Het Verdrag van 's Gravenhage van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid bepaalt op zijn beurt dat de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind (artikel 17).

De toepassing van bovenstaande verwijzingsregels houdt te dezen in dat de wijze waarop de minderjarige kinderen van verzoekster vertegenwoordigd worden in deze bestuurlijke beroepsprocedure wordt beheerst door het Belgische recht ter zake. Aangaande het ouderlijk gezag bevatten de artikelen 373 en 374 van het (Belgische) Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.) het principe van de gezamenlijke uitoefening het ouderlijk gezag. Artikel 376 van het B.W. bepaalt in het bijzonder dat beide ouders gezamenlijk als vertegenwoordiger van de minderjarige optreden.

3.5. In haar synthesesemorie wijst verzoekster erop dat artikel 376, tweede lid, van het B.W. voorschrijft dat elke ouder geacht wordt te handelen met instemming van de andere ouder wanneer hij alleen optreedt. Bovendien geeft zij in haar synthesesemorie een afschrift weer van een handgeschreven verklaring van dhr. M. A. E. N., de vader van de minderjarige kinderen, d.d. 24 april 2023 waarin deze verzoekster de toestemming geeft alleen op te treden in het kader van onderhavige procedure.

3.6. De Raad merkt op dat het door verzoekster aangehaalde vermoeden van instemming van de andere ouder enkel betrekking heeft op daden van beheer, die onder andere een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging met bewarend karakter kunnen omvatten, terwijl de indiening van een administratiefrechtelijke vordering tot nietigverklaring een daad van beschikking is. Daden van beschikking die in hoofde van minderjarige kinderen worden gesteld, dienen in beginsel steeds van beide ouders uit te gaan (zie L. VENY en N. DE VOS, *“Procesbekwaamheid van minderjarigen in bestuurlijke (beroeps)procedures”* in E. VAN DER MUSSELE e.a., *De procesbekwaamheid van minderjarigen*, CBR Intersentia, Antwerpen, 2006, p. 106). *In casu* dienden de minderjarige kinderen bijgevolg *ab initio*, dus bij de indiending van het verzoekschrift op 26 maart 2023, vertegenwoordigd te zijn door beide ouders. De schriftelijke toestemming van de vader van de minderjarige kinderen, die op 24 april 2023 werd opgesteld, is niet bij machte de gebrekkige vertegenwoordiging van de minderjarige kinderen bij de indiening van het verzoekschrift te remediëren. Gezien de leeftijd van de minderjarige kinderen, die respectievelijk 9 en 6 jaar oud zijn, kan overigens bezwaarlijk worden aanvaard dat zij over het vereiste onderscheidingsvermogen zouden beschikken om in het kader van onderhavig beroep tot nietigverklaring ondanks hun minderjarigheid als handelingsbekwaam te worden beschouwd (*Ibid.*, p. 108). Er wordt ook niet aangetoond, noch in het verzoekschrift, noch in de synthesesemorie dat het ouderlijk gezag exclusief door één ouder zou worden uitgeoefend. De vordering is derhalve onontvankelijk (cf. RvS 29 juli 2013, nr. 224.407).

3.7. De exceptie van niet-ontvankelijkheid van de verwerende partij is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

F. TAMBORIJN